

Emanoil Florescu, din Pașcani, ne scrie o lungă scrisoare în care, după ce salută apariția revistei noastre, face unele observații cu privire la munca secretariatelor literare cu autorii locali:

„Modul cum se studiază un text literar — scrie corespondentul — este adesea defectuos. Teama de concluzii duce de multe ori la amânări fără de termen, în care timp textul se ofilește, decolorându-se și prinzând patină. Alteori, referatele — destul de întirziate — sînt întocmite încălcit, lucrările sînt insuficient aprofundate; iar autorul nu numai că nu știe ce are de refăcut, dar nu-și poate da seama nici măcar de părțile pozitive ale lucrării“...

În continuare, tovarășul Florescu se plînge de faptul că opiniile unor cronicari teatrali nu sînt sprijinite de o argumentație științifică — și afirmă că, criticile făcute în presă piesei *Zbor de noapte* de N. Tăutu n-au dus la nici un fel de concluzii edificatoare pentru autor, regizor sau interpreți.

Eugen Comornescu, student din București, ne scrie că spectacolul *Cioara vopsită* al Teatrului de Estradă i se pare cu totul neizbutit.

„Situațiile comice sînt construite stingaci, fără a da cît de cît impresia de verosimil. Interpreții șarjează, lucru care nu e de mirare la un astfel de text, pentru care calificativele cele mai severe ar fi încă îngăduitoare. Înscenarea cu cei trei profesori Romeo mi s-a părut stupidă. Nu mai

vorbesc că spectacolul are niște monologuri intercalate între acte, cu totul lipsite de gust. Textul duetului Zizi Șerban-Ovidiu Teodorescu n-are nici o legătură cu „farsa“ jucată, iar critica aspectelor bucureștene este arhi și arhirăsuflată“...

Correspondentul crede că spectacolul este „un act de desconsiderare al gustului spectatorilor“ și reprobă mijloacele folosite de autori și interpreți de a smulge risul prin „gag“-uri ieftine:

„Mă încumet să spun că acțiunile personajelor din *Cioara vopsită* sînt într-atît de neverosimile încît cu greu ar putea fi imaginate ca aparținînd unor oameni din veacul nostru și mai ales din țara noastră. Cine ar putea fi convins, de exemplu, că există o motivare cît de cît plauzibilă a logodnei fiicei directorului cu doctorul Romeo? Ce o determină pe aceeași fată la căsătoria cu Ionescu? Toate aceste acțiuni sînt trase de păr, absurde, ridicole și — ceea ce este mai grav pentru „calitățile“ umoristice ale „farsei“ — cu greu izbutesc să amuze vreun spectator, dinainte bine dispus.

Poate nu am competența să fac critica unui spectacol. Dar cred că noi, simplii spectatori, nu trebuie să tolerăm să fim într-un asemenea hal desconsiderați încît să trebuiască să suportăm timp de două ore elucubrațiile „dramatice“ și „actoricești“ ale unor oameni care confundă teatrul de estradă cu clowneria. *Cioara vopsită* e într-adevăr o farsă — dar o farsă care ni se joacă din păcate nouă, spectatorilor“...